

Дамян Дамянов

Когато пиша, ставам друг
човек...

Когато пиша, ставам друг човек.
Възнасям се във небеса измамни
ведно с цигарения пушек лек.
От вечността долавям просто ек.
И със земята нищо общо нямам.

Но тя запомва тези бягства и
след туй за тях, уви, не ми прощава.
Със месеци, с години се таи
гласът ѝ зъл. И листът си стои
пред мене празен.
Мрак. Покой. Забравя.

А през дима – презрителен и лек –
долавям образ, чувам глас отвъден:
„Брат, стига ти, в безбожния твой век
бе бог за малко, вече си човек...“
...И тръгвам пак, на проза зла осъден.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8555>]